

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Un gat que són dos

L A TRAMA: L'aristocràtic gat Prince XII viu com un rei al castell de Carlyle i en morir la comtessa passa a heretar-lo, això el converteix en víctima propícia del nebot que s'ha quedat sense res; mentrestant a Nova York, Garfield, el gat devorador de lassanyes, viatja a Londres perquè el seu amo persegueix la noia que estima, però en arribar a Anglaterra les coses es compliquen per als dos gats que viuran situacions equívocues.

La pel·lícula: Tradicionalment, el gat ha estat un animal estimat a Hollywood. La seva fotogenia ha servit per a gatades suculentos. Garfield s'ha escapat de la tira periodística emparant-se en il·lustres avantpassats com el gat Fèlix, el Tom del Jerry, l'esbojarrat Krazy Kat, i com no, l'eròtic Fritz the Cat. En la segona incursió a la pantalla gran, Garfield viu una història típica del món anglo-

saxó. Em refereixo a les aventures romàntiques del príncep i el perdulari, amb el tema del doble, en un joc que permet la suplantació de personalitats que es veuen embolicades en successos on l'ambició humana i el contrast d'actituds generen situacions divertides. A *Garfield 2* també podem assistir

al xoc de cultures: una, l'estirada per britànica del gat aristòcrata, i l'altra, la d'un Garfield urbanita ianqui amb la desimboltura pròpia de la gent del barri. Els guionistes, però, s'allunyen de la subtilesa irònica que ha fet famós al gat de paper. Els gags visuals i verbals pequen massa sovint de salpebrar la cosa pel broc gros. Per tant, qui busqui humor intel·ligent i sarcasme refinat millor que s'ho pensi dues vegades. Per dir-ho directe, el pobre Garfield per moments sembla haver caigut en les manasses dels germans Farrelly i no pas dels Coen. Llàstima. Què més? Ah, sí, el film és una somorta antologia de tòpics anglesos/ianquis, alhora que trista parodia de pel·lícules de la Ealing i alguna dels Marx Brothers. I ara a t'èmer la tercera part. Els gats tenen set vides, no?

La frase: "Hi ha més accidents a la cuina que en qualsevol altra part de la casa". L'advertiment no és pas d'algun cap sindical de treballadors i treballadores del sector domèstic. Garfield constata un fet dramàtic i luctuós que August Strindberg va descobrir fa cent anys: el món és una cuina, un territori perillós on persones i coses es manipulen i es transformen.

La recomanació. Encara que ho pugui semblar, Garfield no farà massa feliços, ni riure prou, als petits de la casa. I els grans tampoc no xalaran com caldria esperar.

Garfield 2

Director: Tim Hill. Intèrprets: Breckin Meyer, Jennifer Love Hewitt, John Rainbow. EUA, 2006. 88 minuts. Lauren, Rambla, Monzón (Victoria), Mollerussa (Urgell).